

Teksta izlase no Džefrija R. Holanda runas „This Do in Remembrance of Me”

„Ja pieminēšana ir mūsu galvenais uzdevums, kas mums nāktu atmiņā, kad mums tiek pasniegti šie vienkāršie un vērtīgie simboli?

Mēs varētu atcerēties Glābēja pirmmirstīgo dzīvi un visu, ko zinām par Viņa paveikto, kad Viņš bija dižais Jehova, debess un Zemes, un visu lietu, kas ir uz tām, Radītājs. Mēs varētu atcerēties, ka pat Lielajā Debesu padomē Viņš mūs mīlēja un bija brīnišķīgi stiprs, ka pat tur mēs triumfējām ar Kristus spēku un mūsu ticību Jēra asinīm (skat. Jāņa atkl. 12:10–11).

Mēs varētu atcerēties Viņa laicīgās piedzimšanas vienkāršo cēlumu. . . .

Mēs varētu atcerēties Kristus brīnumus un Viņa mācības, Viņa dziedināšanas un sniegto palīdzību. Mēs varētu atcerēties, ka Viņš deva redzi aklajam un dzirdi kurlajam, kustības tizlajam un kroplajam, un stīvajam. Tad dienās, kad mums šķiet, ka mūsu izaugsme ir apstājusies vai mūsu prieks un redzējums aptumšots, mēs varam virzīties uz priekšu ar nelokāmību Kristū. . . .

Mēs varētu atcerēties, ka, pat pildot tik nopietnu misiju, kas Viņam bija uzticēta, Glābējs rada prieku dzīvot; Viņš izbaudīja saskarsmi ar cilvēkiem un teica, lai Viņa mācekļi tur labu prātu. Viņš teica, ka mums par evaņģēliju ir jāprieceļas tikpat ļoti, cik cilvēks priecātos par liela dārguma atrašanu, kā par dārgu pērli, kas nolikta tieši mūsu durvju priekšā. . . .

Mēs varētu atcerēties, ka Kristus Savus mācekļus dēvēja par draugiem. . . .

Mēs varētu — un mums vajadzētu — atcerēties visu to brīnišķīgo, kas ir mūsu dzīvē, un to, ka „visas lietas, kas ir labas, nāk no Kristus” (Moronija 7:24). . . .

Reizēm mums būs iemesls atcerēties, cik nelaipti pret Viņu izturējās, visus noliegumus, kurus Viņš pieredzēja, un netaisnību — ak, kādu netaisnību — Viņš izcietā. Un, kad arī mēs savā dzīvē saskaramies ar to pašu, mēs varam atcerēties, ka Kristus tika visādi pārbaudīts, taču Viņš nebija noskumis; Viņš bija sarežģītās situācijās, taču nebija izmisis; Viņš tika vajāts, taču nebija pamests; Viņš tika nogāzts, taču nebija iznīcināts (skat. 2. korintiešiem 4:8–9).

Kad piedzīvojam šādus grūtus brīžus, mēs varam atcerēties, ka Jēzum bija jāpazemojas, lai Viņš varētu pacelties tam pāri, un ka Viņš izcietā visas veida sāpes un ciešanas, un kārdinājumus, lai Viņš varētu būt pilns žēlastības un zinātu, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu nepilnībā (skat. M&D 88:6; Almas 7:11–12).

Viņš ir blakus visiem, kas nav stabili vai klūp, lai mūs balstītu un stiprinātu. Galu galā Viņš ir klāt, lai mūs glābtu, un par to visu Viņš atdeva Savu dzīvību. . . .

. . . To visu mēs varētu atcerēties, kad, ceļos nometušies, jaunie priesteri aicina mūs vienmēr atcerēties Kristu” (*Ensign*, 1995. g. nov., 67.–69. lpp.).

